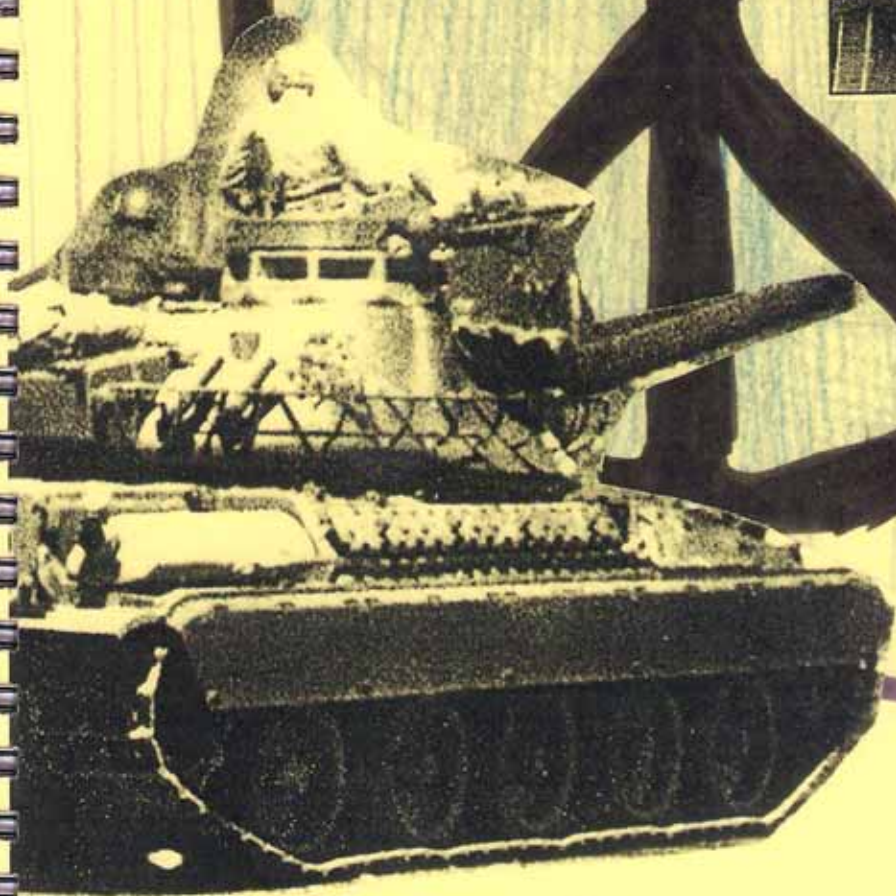

6^ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΕΔΩ

Πολυτεχνείο

Νοέμβριος 2013

Τμήμα Ε3

Ποτέ ξανά!

Σημείωμα ...

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας προέκυψε μέσα από τη επεξεργασία εικόνων, κειμένων και ποιημάτων σχετικών με το Πολυτεχνείο. Οι μαθητές βίωσαν με το δικό τους τρόπο εκείνες τις μέρες του Νοέμβρη του '73 και εκφράστηκαν δημιουργικά παράγοντας τα δικά τους ποιήματα, κείμενα, συνθήματα, ζωγραφιές.

*«Εύγε, μου είπε, και ανάγνωση γνωρίζεις
και πολλά μέλλει να μάθεις
αν το Ασήμαντο εμβαθύνεις»*

Οδυσσέας Ελύτης

Στους μαθητές μου....

Σας ευχαριστώ για τη συγκίνηση που μου προσφέρατε!
Εύχομαι να είστε στη ζωή σας πάντα δημιουργικοί!

Η δασκάλα σας
Ντάμπου Κατερίνα

ΟΙ ΛΑΒΩΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

Οι φοιτητές κλείστηκαν στο Πολυτεχνείο! Όταν οι φασίστες το πήραν είδηση άρχισαν να ορμάνε πάνω τους σαν τα άγρια θηρία. Όμως η φλόγα μέσα τους δεν έσβησε.

Έγραψαν συνθήματα στους τοίχους: «ΨΩΜΙ, ΠΑΙΔΕΙΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.», «ΝΑ ΦΥΓΕΙ Η ΧΟΥΝΤΑ», «ΕΞΩ ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ»!!!

Ένα φως ήταν αναμμένο στα πρόσωπά τους που δεν μπορούσαν να το σβήσουν. Όλες οι σπίθες έγιναν ένα με τον κόσμο και αυτό τους έδωσε πίστη, κουράγιο και ελπίδα.

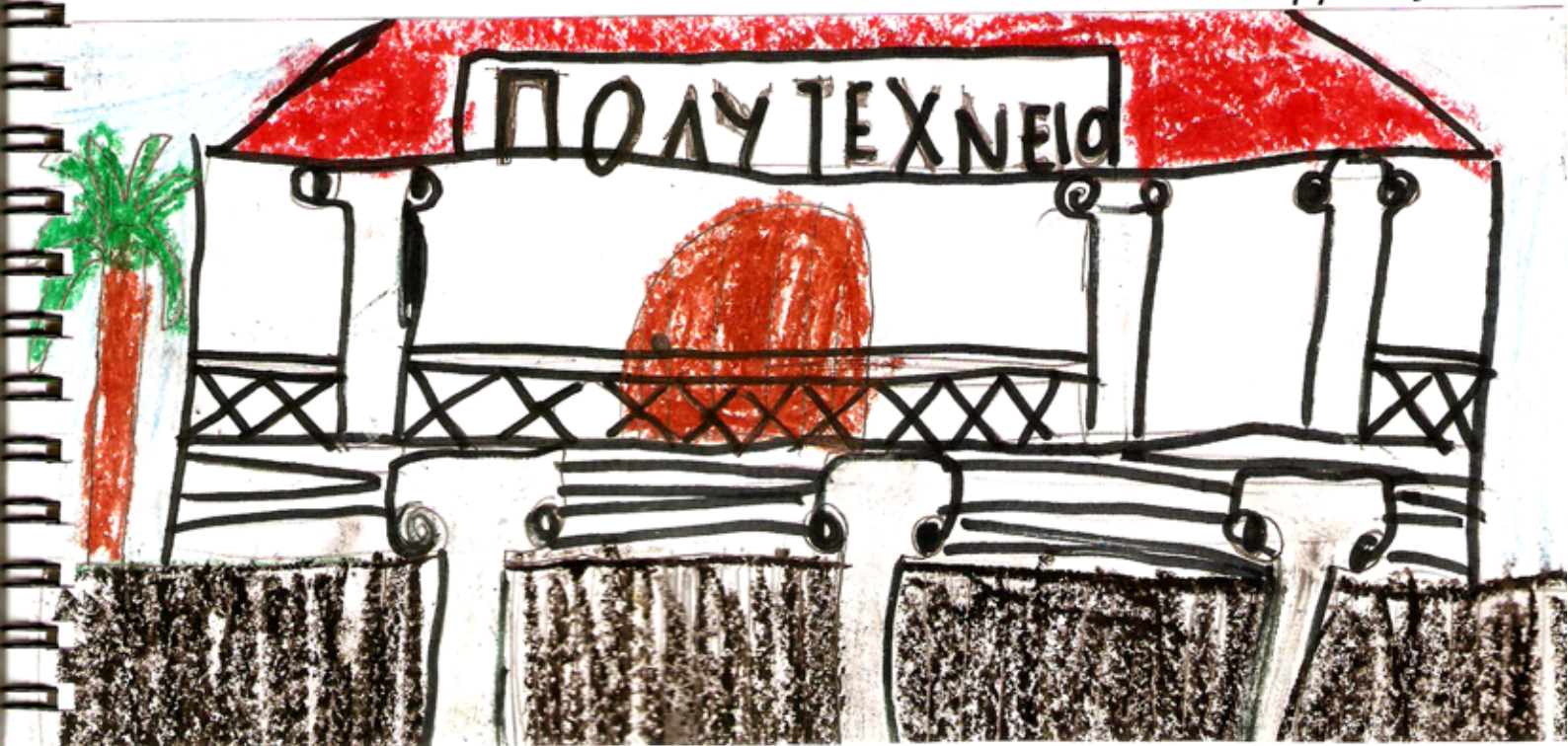
Στο Πολυτεχνείο οι φοιτητές έκαναν δικό τους ραδιοσταθμό και έλεγαν ενθαρρυντικά λόγια.

Μέσα σε μια μέρα καταφέρνουν να ξεσηκώσουν όλη την Αθήνα, η οποία μαζεύτηκε έξω από το Πολυτεχνείο. Τα χαράματα όλοι έφυγαν, μόνο οι φοιτητές έμειναν μέσα στο Πολυτεχνείο. Οι στρατιώτες μετά από την εντολή που τους έδωσαν οι δικτάτορες πήρα όπλα και τανκς για να ρίξουν τα τείχη του Πολυτεχνείου. Οι φοιτητές κατάλαβαν τι θα γινόταν για αυτό πίσω από την πόρτα τοποθέτησαν ένα παλιό αυτοκίνητο. Το αυτοκίνητο δεν κράτησε για πολύ, οι φοιτητές πανικοβλήθηκαν και άρχισαν να τρέχουν από δω κι από κει αλλά δεν γλίτωσαν όλοι. Δεκάδες παιδιά παρέδωσαν την ψυχή τους για την ελευθερία. Δεν είχαν πού να πάνε να κρυφτούν.

Την άλλη μέρα το μόνο που απέμεινε στους δρόμους ήταν αίματα και συντρίμια. Όλοι οι γονείς που θρηνούσαν για τον χαμό των παιδιών τους βγήκαν στους δρόμους και φώναζαν: « Απόψε σκοτώσαν τα παιδιά σας».

Η χούντα έφυγε αλλά δεν θα ξεχάσω το αίμα που έτρεχε από τις καρδιές των αθώων ψυχών.

*Παναγιώτα Αντωνιάδου
Μαθήτρια Ε΄₃*

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Ήταν η τρίτη νύχτα στο Πολυτεχνείο. Οι άνθρωποι που είχαν μαζευτεί έξω από το Πολυτεχνείο φώναζαν με όλη τους τη δύναμη και τα λόγια τους ήταν ξεκάθαρα. Όλοι θέλανε το ίδιο πράγμα. Μα, σε λίγη ώρα όλοι σώπασαν και οι άνθρωποι άρχισαν τρομαγμένοι να φεύγουν! Έμειναν μόνο φοιτητές. Τι είχε γίνει;

Ο στρατός με τα θεόρατα τανκς έφτασε και τους απειλούσε, πρώτα χτυπώντας τους σαν να ήταν σκυλιά. Οι φοιτητές τους φώναζαν να μην τους σκοτώσουν και χυθεί αδελφικό αίμα, να μην ακούσουν τους δικτάτορες. Μα οι σκληρές σκέψεις δεν σβήστηκαν από το μυαλό του Παπαδόπουλου και των δικτατόρων.

Το τανκ μπήκε απειλητικά, σπάζοντας την πόρτα του Πολυτεχνείου. Τώρα σπαραχτικές κραυγές ακούγονταν παντού και οι αστυνόμοι άρχισαν να πυροβολούν με λύσσα, ενώ έπεσαν νεκροί – πέτρες και αίμα – ποτάμι... Όσοι έμειναν ζωντανοί θυμούνται... θυμούνται τους συνανθρώπους τους που πέθαναν και κλαίνε.

Και τώρα αυτό το γεγονός έχει μείνει στην ιστορία. Εμπνεύστηκαν από αυτό ποιητές και έγραψαν πολλά ποιήματα. Κυκλοφόρησαν φωτογραφίες στα σχολεία και τις κρεμάμε στους τοίχους.

*Βαρβάρα Οικονόμου
Μαθήτρια Ε'3*

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Αυτοί οι γενναίοι φοιτητές
που πολέμησαν για την ελευθερία
στο Πολυτεχνείο κλείστηκαν.
Μα από εκεί νεκροί εβγήκανε
και ο φόβος ξαναγύρισε.

Όλοι γράφανε στον τοίχο
«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»

Ελευθερία φωνάζουν οι φοιτητές.
Μαζί και ο λαός.
Μα όταν μπαίνουν τα τανκς
Στο Πολυτεχνείο...
Όλοι σταματούν...

*Αφροδίτη Παντελίδου
Μαθήτρια Ε'3*

Η ΝΥΧΤΑ ΠΟΥ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝΙΩΣΑΝ ΔΥΝΑΤΟΙ

Η νύχτα του Πολυτεχνείου
ήταν μια ξεχωριστή νύχτα
για όλους αυτούς που αγωνίστηκαν
για την «ελευθερία»

Οι άνθρωποι που βρέθηκαν στη θέση
να σκοτώσουν
το ίδιο αίμα, το ίδιο σώμα...
Τι άνθρωποι ήταν αυτοί;

Εκείνη τη νύχτα
τα παιδιά προσπαθούσαν
και ένιωθαν ότι η προσπάθειά τους
δεν θα πήγαινε χαμένη.

*Γιώτα Μανουτζοπούλου
Μαθήτρια Ε'3*

ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σαν τείχος στάθηκαν οι φοιτητές μπροστά στον φασισμό. Στα κάγκελα του Πολυτεχνείου ξενύχτησαν άλλη μια νύχτα οι άνθρωποι, διαδηλώνοντας κατά της χούντας. Οι άνθρωποι νιώθουν δυνατοί, ενωμένοι παρότι δέχονται επιθέσεις από αστυνομικούς και στρατιώτες. Όλο και περισσότεροι διαδηλωτές μαζεύονται.

Τα ξημερώματα του Σαββάτου έχει αραιώσει ο κόσμος, μόνο οι φοιτητές έχουν μείνει. Μετά από λίγα λεπτά ακούγονται τα άρματα του στρατού και οι φοιτητές καταλαβαίνουν ότι κάτι κακό θα συμβεί.

Το τανκ ρίχνει την πόρτα του Πολυτεχνείου και σκοτώνει πολλούς φοιτητές.

*Γιάννης Ρετσίδης
Μαθητής Ε'3*

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Οι φοιτητές δεν αντέχουν άλλο αυτή τη διακυβέρνηση.

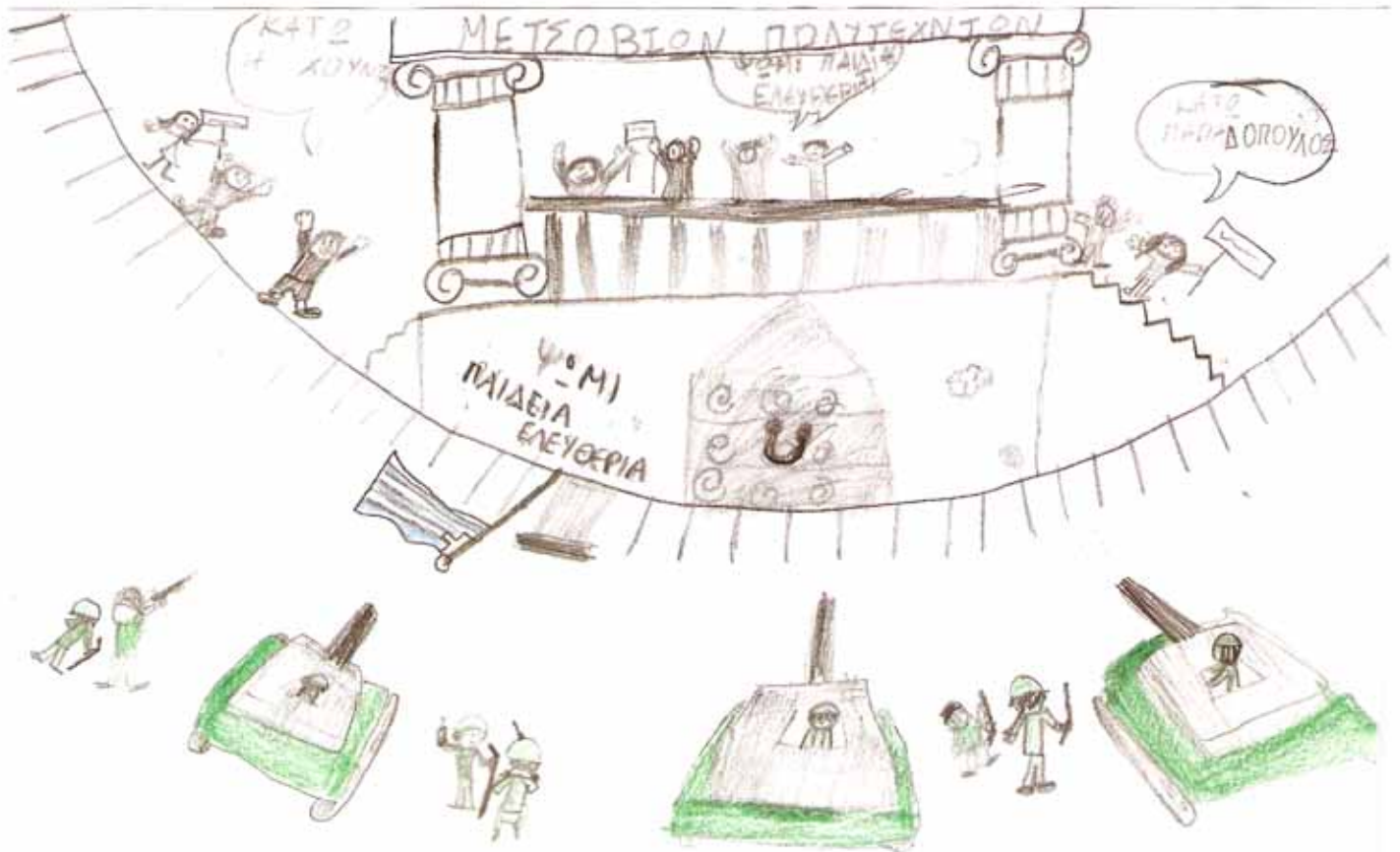
«Όχι άλλο τυραννία»

«Λευτεριά σε όλους»

Φωνάζουν.

Δεν αντέχουν πια τη χούντα να τους καταπατά.

Λευτέρης Γκόλτσιος
Μαθητής Ε΄3

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΖΕΙ

Άνθρωποι πολλοί προσπάθησαν
Να φέρουν τη λευτεριά ξανά πίσω,
Στην πατρίδα τους την Ελλάδα.

Ξεσήκωσαν τον κόσμο
Ωστε να είναι περισσότεροι, δυνατότεροι,
για να έχουν ένα καλύτερο αύριο.
Ένα καλύτερο μέλλον για τα παιδιά τους.

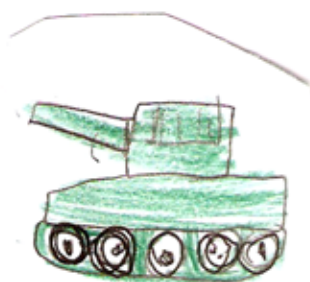
Οι άνθρωποι ξεσηκώθηκαν
Αλλά οι δικτάτορες δεν κάθισαν
με σταυρωμένα χέρια...
Αντέδρασαν.

Την τρίτη μέρα
Οι δικτάτορες σκότωσαν
ανθρώπους πολλούς.
Άνθρωποι σκοτώθηκαν...
Γιατί, γιατί...

Όλοι οι άνθρωποι ίδιοι είναι
Το μόνο που ήθελαν
ήταν λευτεριά και φώναζαν:
«ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΜΟΝΟ ΑΥΤΟ ΘΕΛΟΥΜΕ,
ΛΕΥΤΕΡΙΑ»

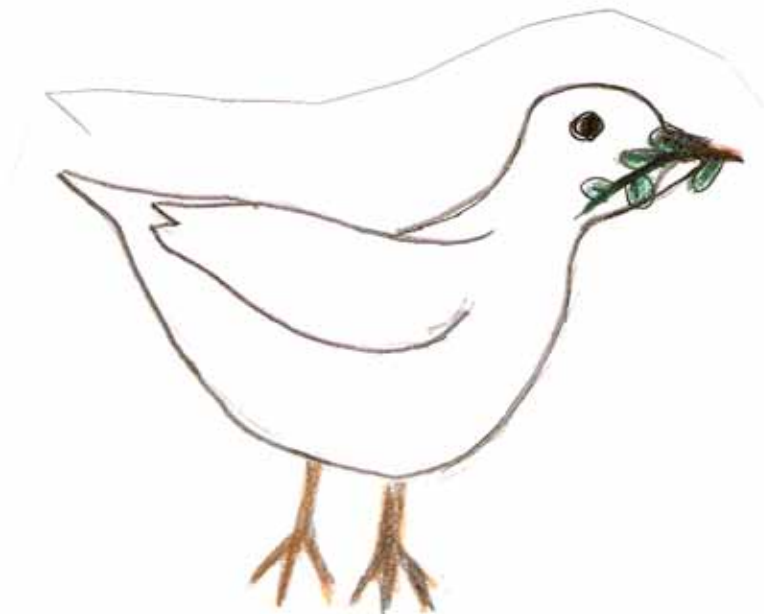
*Ασπασία Δημάκου
Μαθήτρια Ε'3*

17 Νοέμβρη 1973

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Οι φοιτητές, νέοι και νέες
κλείστηκαν στο Πολυτεχνείο.
Οι δικτάτορες έστειλαν τα τανκς.
Οι Έλληνες φώναζαν : «Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία».
Έσπασαν τα τανκς την πύλη.
Οι φοιτητές δεν τρόμαξαν,
συνέχισαν να φωνάζουν: « Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία»
Όμως τα μεσάνυχτα ...
Τα τανκς μπήκαν και τους χτύπησαν δυνατά
Την επόμενη μέρα ...
Καταστροφή...
Σκοτώθηκαν πολλοί, μερικοί διέφυγαν.
Και τώρα τους τιμάμε για αυτή
τη γενναία πράξη που έκαναν.
Και τα ονόματά τους στα αστέρια γραμμένα
θα είναι για πάντα, και θα λένε...
«ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»

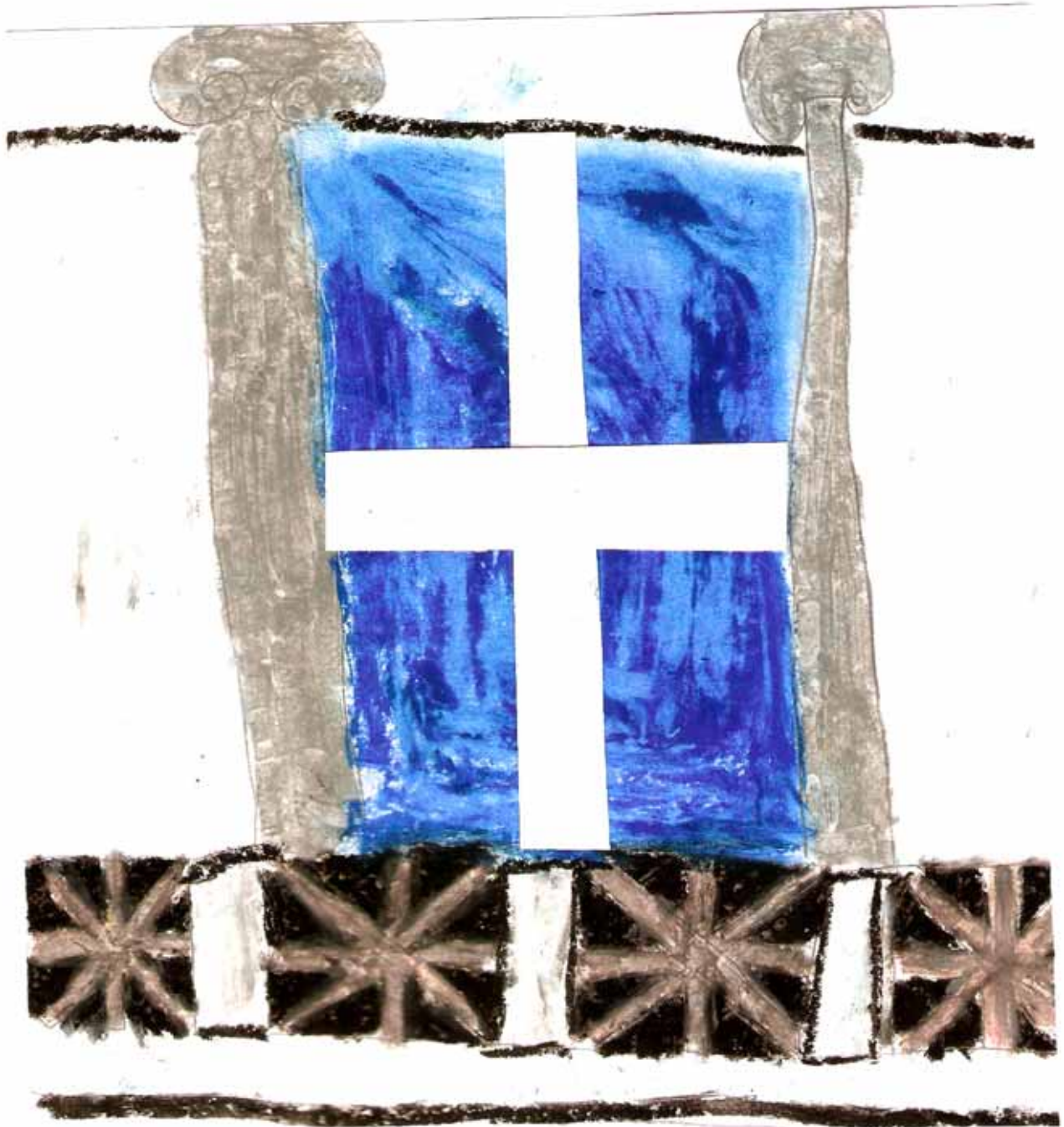

*Φιλιώ Δένη
Μαθήτρια Ε΄3*

ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΖΩΗ

Τα παιδιά μας τα καλά
με μεγάλη προσπάθεια
χτίσαν μια ζωή καλύτερη.
Εμπρός! Ελάτε με τιμή
και με καρδιά
να δοξάσουμε τα παιδιά αυτά!

*Αλκης Μουρίκας
Μαθητής Ε'3*

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗ ΖΩΗ

Άνθρωποι στους δρόμους τρέχουν να σωθούν. Κάπου εκεί τρέχω κι εγώ.

Ένα παιδί κλαίει γιατί είχε χαθεί και δεν ήξερε πού να πάει, πού είναι το σπίτι του, πού να απευθυνθεί.

Κοιτάζω γύρω μου ... κανείς. Το παιδί έφυγε. Στην πλατεία οι σκύλοι, οι γάτες, τα σπουργίτια, τα χελιδόνια πετούν όλα και τρέχουν πανικοβλημένα. Άνθρωποι τραυματισμένοι.

Και στο Πολυτεχνείο... πόλεμος. οι φοιτητές στα παράθυρα, στα μπαλκόνια να φωνάζουν: « Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία» και τραγούδια κατά του φασισμού. Στο μικρόφωνο να ανακοινώνουν ότι από το Πολυτεχνείο δεν βγαίνουν.

Το τανκ προσπαθεί να μπει, αλλά πίσω από την πόρτα έχουν τοποθετήσει ένα παλιό Μερσεντές.

Το τανκ πέρασε. Πολλές ζωές χάθηκαν. Μου μένει η ανάμνηση και σαν την εκφράζω νιώθω σαν να φεύγει ένα βάρος από πάνω μου.

«Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία» φωνάζουν οι φοιτητές.

«Πια εμείς σκλαβωμένοι δεν μένουμε» φωνάζουν τα παιδιά. Στις πύλες ηχούν τα τραγούδια.

«Θέλουμε Ελευθερία, Ελευθερία,
σκλαβωμένοι τόσα χρόνια
στα στενά και στα μπουντρούμια»

*Βασιλική Λάζου
Μαθήτρια Ε' 3*

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

«Εδώ Πολυτεχνείο! Εδώ Πολυτεχνείο!»

Τα πλακάτ υψώθηκαν στον ουρανό.

«Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία» ήταν το σύνθημά τους.

Με αυτά τα απλά και καθημερινά λόγια οι φοιτητές κατάφεραν να ξεσηκώσουν τους περισσότερους κατοίκους της Ελλάδας και ιδιαίτερα της Αθήνας. Οι κάτοικοι της Αθήνας χύθηκαν στους δρόμους σαν κύμα επανάστασης ενάντια στους δικτάτορες.

Τρεις ημέρες δυστυχώς κράτησε όλο αυτό. Τρεις...τρεις μέρες και τρεις νύχτες. Την Τρίτη όμως νύχτα τελείωσαν όλα. Τα τανκς έτοιμα να μπουν στο Πολυτεχνείο άκουγαν τους φοιτητές να φωνάζουν: «Όχι, όχι να μη χυθεί αδελφικό αίμα.» Μόλις μπήκε το τανκ οι φοιτητές άρχισαν σαν τρελοί να τρέχουν και να μπαίνουν σε εισόδους πολυκατοικιών και τουαλέτες καφενείων για να σωθούν.

Τέλος.

Μετά από μερικούς μήνες η χούντα έπεσε. Όλοι κέρδισαν την ελευθερία τους χάρη στους φοιτητές.

*Γκούμα Ειρήνη
Μαθήτριά Ε'3*

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Οι φοιτητές στο Πολυτεχνείο αγωνίστηκαν για την ελευθερία τους. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες έκατσαν στο Πολυτεχνείο. Φώναζαν συνθήματα.

Την Τρίτη νύχτα οι δικτάτορες, τα μεσάνυχτα, ετοίμασαν τα τανκς να μπουν μέσα στο Πολυτεχνείο. Οι φοιτητές είχαν ένα αυτοκίνητο πίσω από την πύλη του Πολυτεχνείου για να εμποδίσουν τα τανκς να μπουν μέσα. Τα κατέστρεψαν όλα. Οι φοιτητές έτρεχαν να σωθούν. Μερικοί έχασαν τη ζωή τους. Φίλοι, παιδιά, γονείς, χάθηκαν.

Την επόμενη μέρα στα ραδιόφωνα μιλούσαν για τους φοιτητές. Πάντως κέρδισαν την ελευθερία.

*Παναγιώτα Τσατάλη
Μαθήτρια Ε₃*

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Τρεις μέρες μείναν οι φοιτητές
στα κάγκελα του Πολυτεχνείου,
μέχρι να έρθουν τα τανκς.

Πώς να ξεχάσω κείνα τα παιδιά
που αγωνίστηκαν για την ελευθερία;
Κρέμασαν ελληνικές σημαίες,
έγραψαν στους τοίχους
ΛΕΥΤΕΡΙΑ

*Ζωή Σταυρίδου
Μαθήτριά Ε'₃*

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

«Ελευθερία» μόνο ζητάνε
«Ελευθερία».

Δεν έχουν καμιά διαφορά,
το ίδιο αίμα κυλάει στις καρδιές τους,
είναι αδέλφια.

Μονάχα «Ελευθερία» φωνάζουν
μετά σωπάζουν...

*Δημήτρης Τσολακίδης
Μαθητής Ε'3*

ΚΡΑΤΑ ΜΟΥ ΤΟ ΧΕΡΙ

Δίπλα από το μικρό μου χέρι
Πόλεμοι γίνονται.
Οι φοιτητές ζητωκραύγαζαν
«Ζήτω η Λευτεριά!»
Φώναζαν «Είμαστε άοπλοι»
Και κυλούσαν τα δάκρυα
Ένα ένα από τα μάτια τους.

«Κράτα μου το χέρι σφιχτά
Κι εγώ δεν θα σ' αφήσω ποτέ.»
Το μεγάλο τανκ μας πλησίασε
Κι εγώ ακόμα σου φώναζα:
«Ποτέ δεν θα σ' αφήσω το χέρι.
Θα πεθάνουμε μαζί.»

Του φώναζα κι αυτός χαμογελούσε!

Όταν το τανκ ξεκίνησε
Το παιδί μου άφησε το χέρι
Και μου φώναξε:
«Δεν θα πεθάνεις ποτέ...»
Και τότε... το τανκ...
Μόνο αίμα είδα...
Άλλο δεν μπορούσα να δω...

Μου πλήγωσε την καρδιά μου, την ψυχή μου...

*Κωνσταντίνα Κούρτογλου
Μαθήτρια του Ε'3*

ΝΟΕΜΒΡΗΣ '73

Όλοι γράφανε στον τοίχο «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»

Φωνάζουν!

«Όχι άλλο τυραννία».

Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία.

Εμπρός! Ελάτε με τιμή και με καρδιά!

Με αυτά τα απλά και καθημερινά λόγια

οι φοιτητές κατάφεραν να ξεσηκώσουν τον κόσμο.

Τα πλακάτ υψώθηκαν στον ουρανό!

«Κάτω η Χούντα».

Κάπου εκεί τρέχω κι εγώ.

Σαν τείχος στάθηκαν οι φοιτητές μπροστά στον φασισμό.

Ο στρατός με τα θεόρατα τανκς έφτασε και τους απειλούσε,

και οι αστυνόμοι άρχισαν να πυροβολούν με λύσσα...

Μονάχα «Ελευθερία»

φωνάζουν

μετά σωπάζουν...

– πέτρες και αίμα – ποτάμι...

Πώς να ξεχάσω κείνα τα παιδιά!

Κοιτάζω γύρω μου... κανείς.

Λαβωμένες ψυχές.

Αλλά δεν θα ξεχάσω το αίμα που έτρεχε

από τις καρδιές των αθώων ψυχών.

Φίλοι, παιδιά, γονείς, χάθηκαν.

Ήταν η τρίτη νύχτα!

Γιατί, γιατί...

Όλοι οι άνθρωποι ίδιοι είναι

το ίδιο αίμα, το ίδιο σώμα...!

... Όσοι έμειναν ζωντανοί θυμούνται...

Θυμούνται...

Και τα ονόματά τους στα αστέρια γραμμένα

και θα λένε...

...δικά τους ποιήματα, συνθήματα, ζωγραφιές...

«Κράτα μου το χέρι σφιχτά

Κι εγώ δεν θα σ' αφήσω ποτέ.»

Θα ταξιδεύουμε...

Θα ταξιδεύουμε παντού.

Κάτω απ' τ' αστέρια τ' ουρανού!

Νοέμβρης 2013

Η συλλογική μας μνήμη

